

Participate to Prepare for Christ's Return

By Elder Steven D. Shumway
Of the Seventy

Συμμετέχετε για να προετοιμασθείτε για την επιστροφή του Χριστού

Από τον Πρεσβύτερο Στήβεν Ν. Σάμγουεϊ
Των Εβδομήκοντα

April 2025 general conference

Callings and other ways we embark in God's work uniquely prepare us to meet the Savior.

A few months ago, I was standing in a hall when Elder Neil L. Andersen walked by. I had just been called as a new General Authority. Likely sensing my feelings of inadequacy, he smiled and said, "Well, there looks like a man who has no idea what he is doing."

And I thought, "There is a true prophet and seer."

Elder Andersen then whispered, "Don't worry, Elder Shumway. It gets better—in five or six years."

Have you ever wondered why we are asked to do things in God's kingdom that feel beyond our reach? With life's demands, have you asked why we even need callings in the Church? Well, I have.

And I got an answer in general conference when President Russell M. Nelson said, "Now is the time for you and for me to prepare for the Second Coming of our Lord and Savior, Jesus the Christ." When President Nelson said this, the Spirit taught me that as we participate in God's work, we prepare ourselves and others for Christ's return. The Lord's promise is compelling that callings, ministering, temple worship, following promptings, and other ways we embark in God's work uniquely prepare us to meet the Savior.

Οι κλήσεις και οι άλλοι τρόποι με τους οποίους συμμετέχουμε στο έργο του Θεού μας προετοιμάζουν μοναδικά για να συναντήσουμε τον Σωτήρα.

Πριν από λίγους μήνες, στεκόμουν σε μία αίθουσα, όταν πέρασε ο Πρεσβύτερος Νιλ Λ. Άντερσεν. Είχα μόλις κληθεί ως νέο Μέλος της Γενικής Εξουσίας. Πιθανώς, αισθανόμενος τα συναισθήματα ανεπάρκειας που με διακατείχαν, χαμογέλασε και είπε: «Να, λοιπόν, ένας άνδρας που δεν ξέρει τι κάνει».

Και σκέφτηκα: «Είναι ένας αληθινός προφήτης και βλέπων».

Ο Πρεσβύτερος Άντερσεν τότε ψιθύρισε: «Μην ανησυχείς, Πρεσβύτερε Σάμγουεϊ. Θα είναι καλύτερα – σε πέντε ή έξι χρόνια».

Έχετε ποτέ αναρωτηθεί γιατί μας ζητείται να κάνουμε πράγματα στο βασίλειο του Θεού τα οποία αισθανόμαστε ότι είναι πέρα από τις δυνατότητές μας; Με τις απαιτήσεις της ζωής, έχετε ρωτήσει γιατί χρειαζόμαστε ακόμα και κλήσεις στην Εκκλησία; Λοιπόν, εγώ έχω ρωτήσει.

Και πήρα μια απάντηση στη γενική συνέλευση, όταν ο Πρόεδρος Ράσσελ Μ. Νέλσον είπε: «Τώρα είναι ο καιρός για εσάς και για εμένα να προετοιμασθούμε για τη Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου και Σωτήρος μας, Ιησού Χριστού». Όταν ο Πρόεδρος Νέλσον το είπε αυτό, το Πνεύμα με δίδαξε πως όταν συμμετέχουμε στο έργο του Θεού, προετοιμαζόμαστε και προετοιμάζουμε άλλους για την επιστροφή του Χριστού. Η υπόσχεση του Κυρίου είναι αδιάσειστη στο ότι οι κλήσεις, η τέλεση διακονίας, η λατρεία στον ναό, η ακολουθήση προτροπών και άλλοι τρόποι με τους οποίους συμμετέχουμε στο έργο του Θεού μας προετοιμάζουν με τρόπο μοναδικό για να συναντήσουμε τον Σωτήρα.

God Is Pleased When We Engage in His Work

In “the majesty of this moment,” as God’s kingdom expands and temples dot the earth, there is a growing need for willing souls to engage in God’s work. Selflessly serving is the very essence of Christlike discipleship. But serving is rarely convenient. This is why I admire you covenant-keeping disciples, including our dear missionaries, who set aside your desires and challenges to serve God by serving His children. God “delights to honor [you for serving Him] in righteousness.” He promises, “Great shall be [your] reward and eternal shall be [your] glory.” When we say yes to serving, we are saying yes to Jesus Christ. And when we say yes to Christ, we are saying yes to the most abundant life possible.

I learned this lesson while working and studying chemical engineering in college. I was asked to be the activities planner for a singles ward. This was my nightmare calling. Still, I accepted, and at first it was drudgery. Then at one activity a beautiful girl was smitten by the way I served the ice cream. She returned three times, hoping to catch my attention. We fell in love, and she proposed to me just two weeks later. Well, maybe it wasn’t quite that fast, and I was the one who proposed, but the truth is this: I shudder to think of missing out on Heidi had I said no to that calling.

Our Participation Is Preparation for Christ’s Return

We engage in God’s work not because God needs us but because we need God and His mighty blessings. He promises, “For, behold, I will bless all those who labor in my vineyard with a mighty blessing.” Let me share three principles that teach how our participation in God’s work blesses and helps us prepare to meet the Savior.

First, as we participate, we progress toward “the measure of [our] creation.”

Ο Θεός ευαρεστείται όταν συμμετέχουμε στο έργο Του

Στη «σπουδαιότητα αυτής της στιγμής», καθώς η βασιλεία του Θεού επεκτείνεται και οι ναοί είναι διάσπικτοι στη Γη, υπάρχει μια αυξανόμενη ανάγκη για πρόθυμες ψυχές να συμμετάσχουν στο έργο του Θεού. Η ανιδιοτελής υπηρετηση είναι η πεμπτουσία της χριστοειδούς ιδιότητος του μαθητού. Αλλά η υπηρετηση είναι σπάνια βολική. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο θαυμάζω εσάς μαθητές που τηρείτε διαθήκες, συμπεριλαμβανομένων των αγαπητών μας ιεραποστόλων, που παραμερίζετε τις επιθυμίες και τις δυσκολίες σας, για να υπηρετείτε τον Θεό υπηρετώντας τα τέκνα Του. Ο Θεός «χαίρεται να [σας] τιμά [που Τον υπηρετείτε] με χρηστότητα». Υπόσχεται: «Μεγάλη θα είναι η ανταμοιβή [σας] και αιώνια θα είναι η δόξα [σας]». Όταν λέμε ναι στην υπηρετηση, λέμε ναι στον Ιησού Χριστό. Και όταν λέμε ναι στον Χριστό, λέμε ναι στην όσο το δυνατόν πιο άφθονη ζωή.

Έμαθα αυτό το μάθημα, ενώ εργαζόμουν και σπούδαζα χημικός μηχανικός στο κολλέγιο. Μου ζητήθηκε να είμαι ο υπεύθυνος σχεδιασμού δραστηριοτήτων για έναν τομέα ανυπάνδρων. Αυτή ήταν η κλήση μου εφιάλτης. Παρ’ όλα αυτά, δέχθηκα, και στην αρχή ήταν αγγαρεία. Κατόπιν σε μία δραστηριότητα ένα όμορφο κορίτσι εντυπωσιάστηκε από τον τρόπο που σέρβιρα το παγωτό. Επέστρεψε τρεις φορές, ελπίζοντας να τραβήξει την προσοχή μου. Ερωτευτήκαμε και μου έκανε πρόταση γάμου μόλις δύο εβδομάδες αργότερα. Τώρα, ίσως δεν ήταν τόσο γρήγορα, και ήμουν εγώ αυτός που έκανε την πρόταση, αλλά η αλήθεια είναι αυτή: Τρέμω στη σκέψη ότι θα έχανα τη Χάιντι, αν είχα πει όχι σε εκείνη την κλήση.

Η συμμετοχή μας είναι προετοιμασία για την επιστροφή του Χριστού

Συμμετέχουμε στο έργο του Θεού όχι επειδή ο Θεός μας χρειάζεται, αλλά επειδή χρειαζόμαστε τον Θεό και τις πανίσχυρες ευλογίες Του. Υπόσχεται: «Διότι, ιδού, θα ευλογήσω όλους εκείνους που εργάζονται στον αμπελώνα μου με μεγάλη ευλογία». Επιτρέψτε μου να σας αναφέρω τρεις αρχές που διδάσκουν πώς η συμμετοχή μας στο έργο του Θεού μας ευλογεί και μας βοηθά να προετοιμασθούμε να συναντήσουμε τον Σωτήρα.

Πρώτον, καθώς συμμετέχουμε, προοδεύουμε προς «το μέτρο της δημιουργίας [μας]».

We learn this pattern in the account of the Creation. After each day of labor, God acknowledged the progress made by saying, “It was good.” He did not say the work was finished nor that it was perfect. But what He did say was that there was progress, and in God’s eyes, that is good!

Callings do not determine or validate a person’s worth or worthiness. Rather, as we labor with God in whatever way He asks, we grow into the measure of our own creation.

God rejoices in our progress, and so should we, even when we still have work to do. At times we may lack the strength or the means to serve in a calling. Still, we can engage in the work and protect our testimonies through meaningful ways like prayer and scripture study. Our loving Heavenly Father does not condemn us when we are willing but unable to serve.

Second, serving elevates our homes and churches into holy places where we can practice covenant living.

For example, our covenant to always remember Christ is made individually, but this covenant is lived as we serve others. Callings surround us with opportunities to “bear ... one another’s burdens, and so fulfil the law of Christ.” When we serve because we love God and want to live our covenants, service that seems dutiful and draining becomes joyful and transformative.

Ordinances don’t save us because they fulfill a heavenly checklist. Rather, when we live the covenants connected with these ordinances, we become the kind of person who wants to be in God’s presence. This understanding overcomes hesitations to serve or preferences not to serve. Our preparation to meet Jesus Christ accelerates when we stop asking what God will permit and start asking what God would prefer.

Third, participating in God’s work helps us receive God’s gift of grace and feel His greater love.

Μαθαίνουμε αυτό το πρότυπο στην αφήγησή για τη Δημιουργία. Ύστερα από κάθε ημέρα εργασίας, ο Θεός αναγνώριζε την πρόοδο που είχε γίνει, λέγοντας: «Ήταν καλό». Δεν είπε ότι το έργο είχε τελειώσει ούτε ότι ήταν τέλειο. Αλλά αυτό που είπε ήταν ότι υπήρχε πρόοδος, και στα μάτια του Θεού, αυτό είναι καλό!

Οι κλήσεις δεν καθορίζουν ούτε επικυρώνουν την αξία ή την αξιοσύνη ενός ατόμου. Αντιθέτως, καθώς εργαζόμαστε με τον Θεό με οιονδήποτε τρόπο Εκείνος ζητεί, αρχίζουμε να εκπληρώνουμε τον σκοπό για τον οποίο δημιουργηθήκαμε.

Ο Θεός αγαλλιάζει με την πρόοδό μας και έτσι θα πρέπει και εμείς, ακόμα και όταν έχουμε ακόμη έργο να κάνουμε. Μερικές φορές μπορεί να μας λείπει η δύναμη ή τα μέσα να υπηρετήσουμε σε μια κλήση. Παρ’ όλα αυτά, μπορούμε να συμμετάσχουμε στο έργο και να προστατεύουμε τη μαρτυρία μας με σημαντικούς τρόπους, όπως η προσευχή και η μελέτη των γραφών. Ο στοργικός Επουράνιος Πατέρας μας δεν μας καταδικάζει, όταν είμαστε πρόθυμοι αλλά αδυνατούμε να υπηρετήσουμε.

Δεύτερον, η υπηρετήση εξυψώνει τα σπίτια και τις εκκλησίες μας σε αγίους τόπους, όπου μπορούμε να ζούμε σύμφωνα με τις διαθήκες.

Για παράδειγμα, η διαθήκη μας να θυμόμαστε πάντοτε τον Χριστό συνάπτεται ατομικά, αλλά αυτή η διαθήκη βιώνεται καθώς υπηρετούμε άλλους. Οι κλήσεις μάς περιβάλλουν με ευκαιρίες να «φέρ[ουμε] ο ένας τα βάρη του άλλου, εκπληρώνοντας κατ’ αυτόν τον τρόπο τον νόμο του Χριστού». Όταν υπηρετούμε επειδή αγαπούμε τον Θεό και θέλουμε να ζούμε τις διαθήκες μας, η υπηρετήση που φαίνεται υποχρεωτική και εξαντλητική γίνεται χαρούμενη και σε αλλάζει.

Οι διατάξεις δεν μας σώζουν, επειδή εκπληρώνουν έναν επουράνιο κατάλογο καθηκόντων. Αντιθέτως, όταν ζούμε τις διαθήκες που συνδέονται με αυτές τις διατάξεις, γινόμαστε το είδος του ατόμου που θέλει να είναι στην παρουσία του Θεού. Αυτή η κατανόηση υπερνικά τους δισταγμούς να υπηρετούμε ή τις προτιμήσεις να μην υπηρετούμε. Η προετοιμασία μας να συναντήσουμε τον Ιησού Χριστό επιταχύνεται, όταν σταματήσουμε να ρωτούμε τι θα επιτρέψει ο Θεός και αρχίσουμε να ρωτούμε τι θα προτιμούσε ο Θεός.

Τρίτον, η συμμετοχή στο έργο του Θεού μάς βοηθά να λάβουμε τη δωρεά της χάρις του Θεού και να νιώσουμε τη βαθύτερη αγάπη Του.

We do not receive financial compensation for serving. Instead, scripture teaches that for our “labor [we are] to receive the grace of God, that [we] might wax strong in the Spirit, [have] the knowledge of God, [and] teach with power and authority from God.” That is a very good trade!

Because of God’s grace, our abilities or inabilities are not the principal basis for extending or accepting a calling. God does not expect perfect performance or exceptional talent to participate in His work. If so, Queen Esther would not have saved her nation, Peter would not have led the early Church, and Joseph Smith would not be the Prophet of the Restoration.

As we act in faith to do something beyond our abilities, our weakness is exposed. This is never comfortable, but it is necessary for us to “know that it is by [God’s] grace ... that we have power to do these things.”

We will fall many times as we engage in God’s work. But in our effort, Jesus Christ catches us. He gradually lifts us to experience salvation from failure and fear and from feeling like we will never be enough. When we consecrate our meager but best effort, God magnifies it. When we sacrifice for Jesus Christ, He sanctifies us. This is the transformative power of God’s grace. As we serve, we grow in grace until we are prepared to “be lifted up by the Father, to stand before [Jesus Christ].”

Help Others Receive and Rejoice in the Gift of Callings

I do not know all the Savior will ask me when I stand before Him, but perhaps one question will be “Who did you bring with you?” - Callings are sacred gifts from a loving Heavenly Father to help bring others with us to Jesus Christ. So I invite leaders and each of us to more intentionally seek those without callings. Encourage and help them engage in God’s work to help them prepare for Christ’s return.

John was not active in the Church when his bishop visited and told him that the Lord had

Δεν λαμβάνουμε οικονομική αποζημίωση για την υπηρετήσή μας. Αντίθετα, οι γραφές διδάσκουν ότι για «τον κόπο [μας] θα [λάβουμε] τη χάρη του Θεού, ώστε να γίν[ουμε] ισχυροί κατά το Πνεύμα, έχοντας τη γνώση του Θεού, [και] διδάσκουμε με δύναμη και εξουσία από τον Θεό». Αυτή είναι μία πολύ καλή ανταλλαγή!

Λόγω της χάρης του Θεού, οι ικανότητες ή οι ανικανότητές μας δεν αποτελούν την κύρια βάση για να απευθύνουμε ή να αποδεχθούμε μία κλήση. Ο Θεός δεν αναμένει τέλεια απόδοση ή εξαιρετικό ταλέντο για να συμμετάσχουμε στο έργο Του. Αν ήταν έτσι, η βασίλισσα Εσθήρ δεν θα είχε σώσει το έθνος της, ο Πέτρος δεν θα είχε ηγηθεί της αρχικής Εκκλησίας και ο Τζόζεφ Σμιθ δεν θα ήταν ο Προφήτης της Αποκατάστασης.

Καθώς ενεργούμε με πίστη για να κάνουμε κάτι πέρα από τις ικανότητές μας, αποκαλύπτεται η αδυναμία μας. Αυτό δεν είναι ποτέ άνετο, αλλά είναι απαραίτητο να «γνωρίζουμε ότι είμαστε με τη χάρη [του Θεού]... που έχουμε δύναμη να τα κάνουμε αυτά».

Θα κάνουμε πολλές φορές λάθη καθώς συμμετέχουμε στο έργο του Θεού. Όμως στην προσπάθειά μας, ο Ιησούς Χριστός μάς πιάνει. Σταδιακά μας εξυψώνει για να βιώσουμε τη σωτηρία από την αποτυχία και τον φόβο και από το αίσθημα ότι ποτέ δεν θα είμαστε επαρκείς. Όταν αφιερώνουμε την πενιχρή αλλά βέλτιστη προσπάθειά μας, ο Θεός τη μεγαλύνει. Όταν θυσιάζουμε για τον Ιησού Χριστό, Εκείνος μας καθαγιάζει. Αυτή είναι η δύναμη της χάρης του Θεού που μας αλλάζει. Όταν υπηρετούμε, αναπτυσσόμαστε πνευματικώς με τη χάρη έως ότου είμαστε έτοιμοι να «υψωθ[ούμε]... από τον Πατέρα, για να σταθ[ούμε] εμπρός [στον Ιησού Χριστό]».

Βοηθήστε άλλους να λάβουν και να αγαλλιούν με τη δωρεά των κλήσεων

Δεν ξέρω όλα όσα θα με ρωτήσει ο Σωτήρας, όταν σταθώ ενώπιόν Του, αλλά ίσως μία ερώτηση θα είναι: «Ποιον έφερες μαζί σου;» Οι κλήσεις είναι ιερές δωρεές από έναν στοργικό Επουράνιο Πατέρα για να βοηθήσει να φέρουμε άλλους μαζί μας στον Ιησού Χριστό. Επομένως, καλώ τους ηγέτες και τον καθένα από εμάς να αναζητήσει πιο σκόπιμα αυτούς που δεν έχουν κλήση. Παροτρύνετε και βοηθήστε τους να συμμετάσχουν στο έργο του Θεού για να τους βοηθήσετε να προετοιμαστούν για την επιστροφή του Χριστού.

Ο Τζων δεν ήταν ενεργός στην Εκκλησία, όταν τον επισκέφθηκε ο επίσκοπος του και του

a work for him to do. He invited John to quit smoking. Although John had tried many times to stop, this time he felt an unseen power helping him.

Just three weeks later, the stake president visited John. He called him to serve in the bishopric. John was shocked. He told the stake president he had just quit smoking. If this meant he would have to abandon his tradition of attending professional football games on Sunday, well, that was just too much to ask. The stake president's inspired response was simple: "John, I am not asking you; the Lord is."

To which John replied, "Well, if that is the case, I will serve."

John told me that these sacrifices to serve were the spiritual turning points for him and for his family.

I wonder if we have a blind spot, failing to extend callings to individuals who, to our mortal view, appear unlikely or unworthy. Or we may be more concerned with a culture of performance than with the doctrine of progression, neglecting to see how the Savior increases capacity in the unlikely and the unproven by giving them opportunities to serve.

Elder David A. Bednar teaches the importance of the scriptural mandate to "let every [woman and] man learn [their] duty, and to act." Do we do this? When leaders and parents let others learn and act for themselves, they blossom and flourish. While the easier path may be to give faithful members a second calling, the more excellent way is to invite the unlikely to serve and let them learn and grow.

If Christ were physically here, He would visit the sick, teach the Sunday School class, sit with the heartbroken young woman, and bless the children. He can do His own work. But He lives this principle of letting us act and learn, so He sends us in His place.

With participation in God's work comes

είπε ότι ο Κύριος είχε ένα έργο για εκείνον να κάνει. Ζήτησε από τον Τζων να κόψει το κάπνισμα. Αν και ο Τζων είχε προσπαθήσει πολλές φορές να σταματήσει, τη φορά αυτή ένωσε μία αόρατη δύναμη να τον βοηθά.

Μόλις τρεις εβδομάδες αργότερα, ο πρόεδρος πασσάλου επισκέφθηκε τον Τζων. Τον κάλεσε να υπηρετήσει στην επισκοπική ηγεσία. Ο Τζων σοκαρίστηκε. Είπε στον πρόεδρο πασσάλου ότι μόλις είχε κόψει το κάπνισμα. Αν αυτό σήμαινε ότι θα έπρεπε να εγκαταλείψει την παράδοση του να παρακολουθεί επαγγελματικούς ποδοσφαιρικούς αγώνες την Κυριακή, λοιπόν, αυτό που του ζητούσαν ήταν πάρα πολύ δύσκολο. Η εμπνευσμένη απάντηση του προέδρου πασσάλου ήταν απλή: «Τζων, δεν σ' το ζητώ εγώ. Ο Κύριος το ζητεί».

Σε αυτό ο Τζων απάντησε: «Λοιπόν, αν είναι έτσι, θα υπηρετήσω».

Ο Τζων μου είπε ότι αυτές οι θυσίες υπηρετησης ήταν τα πνευματικά σημεία καμπής για εκείνον και την οικογένειά του.

Αναρωτιέμαι μήπως δεν παρατηρούμε και αποτυγχάνουμε να απευθύνουμε κλήσεις σε άτομα τα οποία, κατά τη θνητή μας άποψη, φαίνονται απίθανο να αντεπεξέλθουν ή είναι ανάξια. Ή μπορεί να μας απασχολεί περισσότερο η κουλτούρα των επιδόσεων παρά η διδαχή της προόδου, αμελώντας να δούμε πώς ο Σωτήρας αυξάνει την ικανότητα στο απίθανο και το αναπόδεικτο, δίνοντάς τους ευκαιρίες να υπηρετήσουν.

Ο Πρεσβύτερος Ντέιβιντ Α. Μπέντναρ διδάσκει τη σημασία της προσταγής από τις γραφές «ας μάθει [κάθε γυναίκα και κάθε άνδρας] το καθήκον [τους], και ας ενεργήσ[ουν]». Το κάνουμε αυτό; Όταν οι ηγέτες και οι γονείς αφήνουν τους άλλους να μαθαίνουν και να ενεργούν αφ' εαυτού τους, εξελίσσονται και ανθίζουν. Ενώ το ευκολότερο μονοπάτι μπορεί να είναι να δώσετε στα πιστά μέλη μία δεύτερη κλήση, ο πιο εξαιρετικός τρόπος είναι να καλέσετε αυτούς που είναι απίθανο να υπηρετήσουν και να τους αφήσετε να μάθουν και να αναπτυχθούν πνευματικά.

Αν ο Χριστός ήταν σωματικώς εδώ, θα επισκεπτόταν τους ασθενείς, θα δίδασκε την τάξη του Κατηχητικού, θα καθόταν με την συντετριμμένη νέα γυναίκα και θα ευλογούσε τα παιδιά. Μπορεί να κάνει το δικό Του έργο. Όμως ζει αυτήν την αρχή να μας αφήνει να ενεργούμε και να μαθαίνουμε, γι' αυτό μας στέλνει στη θέση Του.

Με τη συμμετοχή στο έργο του Θεού έρχεται

“the right, privilege, and responsibility to represent the Lord [Jesus Christ].” When we serve to magnify Christ and not ourselves, our service becomes joyful. When others leave our class, meeting, ministering visit, or activity remembering Christ more than they remember us, the work is energizing.

In earnestly seeking to represent the Savior, we become more like Him. That is the best preparation for the sacred moment when each of us will kneel and confess that Jesus is the Christ, which I witness that He is and that President Russell M. Nelson is His “voice ... unto the ends of the earth” to help us “prepare ... for that which is to come.” In the sacred name of Jesus Christ, amen.

«το δικαίωμα, το προνόμιο και η ευθύνη να αντιπροσωπεύ[ουμε] τον Κύριο [Ιησού Χριστό]». Όταν υπηρετούμε για να φέρουμε τιμή και δόξα στον Χριστό και όχι στον εαυτό μας, η υπηρετήσή μας γίνεται χαρούμενη. Όταν οι άλλοι φεύγουν από την τάξη μας, τη συγκέντρωση, την επίσκεψη τέλεσης διακονίας ή τη δραστηριότητά μας, ενθυμούμενοι τον Χριστό περισσότερο από όσο θυμούνται εμάς, το έργο μας δίδει ενέργεια.

Επιζητώντας ενθέρμως να αντιπροσωπεύουμε τον Σωτήρα, γινόμαστε περισσότερο όπως Εκείνος. Αυτή είναι η καλύτερη προετοιμασία για την ιερή στιγμή που ο καθένας μας θα γονατίσει και θα ομολογήσει ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός, για τον οποίο δίδω μαρτυρία ότι είναι, και ότι ο Πρόεδρος Ράσσελ Μ. Νέλσον είναι η «φωνή [Του]... μέχρι τα πέρατα της γης» για να μας βοηθήσει να «προετοιμαστ[ούμε]... γι’ αυτό που πρόκειται να έρθει». Στο ιερό όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.